

vedtagelse, så det vil jeg ikke bruge min taletid på.

Hvis jeg skal starte med en positiv indgangsvinkel, så er det, at der faktisk er opstillet et succeskriterium fra Rio + 10-topmødet, nemlig at det skal munde ud i A Global Deal for bæredygtig udvikling. Så ambitionen fejler ikke noget. Men det store uløste spørgsmål er, hvad der skal indgå af ingredienser i sådan en Global Deal, og her er ikke mange konkrete bud. Der er lagt op til en grundig forberedelsesproces, men det er, som om den ikke rigtig er kommet ud af start-hullerne endnu. Alene det er bekymrende, for topmødet er som bekendt allerede om godt 1 år. Det er, som statsministeren udtrykte det, tanken, at Danmark og EU aktivt skal være med til at præge de temaer, der skal drøftes på topmødet.

Nogle enkelte takter er slået an på OECD's seneste ministerråd. Aftalen skal baseres på; at alle lande har et fælles, men differentieret ansvar. Og det er der jo ikke meget nyt i. Sådan lød formuleringerne også i 1992.

Videre skal sammenhængen mellem økonomisk vækst og belastning af miljøet afkobles, og de rige landes indsats til fordel for bæredygtig udvikling skal indgå i OECD's årlige landegenemgange.

Det sidste lyder som en god idé, men det forudsætter, at indsatser kan holdes op mod konkrete mål, at der er fælles opgørelsesmetoder, at der er styr på udgangssituationen osv., osv. Og handling går som bekendt forud for måling.

På nuværende tidspunkt kan det være svært at bevare optimismen med hensyn til, at topmødet i 2002 vil føre til en forpligtende global aftale, der også flytter noget. For det kræver, at aftalen næsten er på plads inden topmødet, og det er vanskeligt at se, hvordan det skal kunne nås, når dagsordenen end ikke tegner sig i horisonten.

Jeg kunne godt tænke mig, at Danmark skulle tage teten i denne sag. Det passer fint med, at vi har EU-formandskabet. Jeg synes, det kunne være spændende og samtidig matche Danmarks høje bistandsniveau, hvis vi prøvede at lave en skitse til en aftale.

Hvad mener Danmark, at en sådan aftale skal indeholde? En global Deal betyder, at alle skal kunne se fordele, men også at alle skal yde. Det må være udgangspunktet og forudsætningen. Det er efter min mening også den danske udfordring.

Specielt Norge har været dygtig til at gå ind og prøve at finde løsninger på internationale

problemer. Jeg mener, at turen er kommet til Danmark, men det kræver, at vi selv har et kvalificeret bud på en løsning.

Bæredygtig udvikling er blevet en selvfølgelig del af den globale udvikling, og der tales om det, næsten hver gang store mænd mødes, men alligevel er gennemførelsesbestemmelserne i Kyotoaftalen end ikke færdigforhandlet. I det hele taget er det stadig i praksis overordentlig vanskeligt at gennemføre og håndhæve internationale aftaler. Det gælder såvel miljø- og klimaaftaler som løftet om, at industrilandene skal yde 0,7 pct. af bruttonationalindkomsten.

Der er uendelig langt fra ord til handling. Et af problemerne, når der tales om bæredygtig udvikling, er, at alle problemer er uprioriterede, de sammenblandes, og at der ikke er en tilstrækkelig adskillelse mellem mål og midler.

Selv om konceptet fra topmødet skal udvikle sig, som statsministeren udtrykte det, kan jeg se to mål for The Global Deal i år 2002, nemlig fattigdomsbekæmpelse på et bæredygtigt grundlag og forebyggelse af adfærdsbestemte klimaforandringer. Til disse mål skal kobles nogle strategier, konkrete handlinger og resultatmål. Tilgangen skal være holistisk. Herved vil man komme omkring en masse andre relevante emner spændende fra handel og investering til god regeringsførelse, uddannelse, infrastruktur, energiforsyning, transportsektor, ressourceforvaltning, finansiering etc., etc.

Jeg vil gentage min opfordring til, at Danmark fortsat yder politisk lederskab og laver et udkast til et koncept for Global Deal, men uafhængigt af om vi ønsker en sådan position, ville det være en vigtig øvelse. For hvis vi ikke selv har et billede af, hvad vi synes er endemålet, kan vi heller ikke være med til at sætte den internationale dagsorden. Hvis vi ikke ved, hvor vi vil hen, ved vi som bekendt heller ikke, hvad for en vej vi skal gå. Det sagde Alice i Eventyrland. Det gælder også her.

Miljøudvalget og Udenrigsudvalget vil gerne indgå som sparringspartner, vil jeg også gøre opmærksom på.

Bæredygtighed handler om, hvorvidt det samfund, vi giver videre til vore børn og børnebørn, er mindst lige så godt eller bedre end det, vi har i dag, både når vi måler det på den økonomiske velstand, miljøet, naturens tilstand og på sociale forhold i samfundet.

Det handler om en bæredygtig udvikling nationalt og globalt på tværs af rige og fattige lande. Der, hvor der især er tændt advarselsslamper, er,